

גאולה באופן של "מהדריין" מן המהדריין

שיחת יום א' פ' וישלח, י"א כסלו ה'תשמ"ט - בלתי מוגה

פּוֹתַחֵין בְּדַנְר מַלְכוּת

נוסף על ההכנה לימי חנוכה שמתחילה כבר מר"ח כסלו, הרי, לאחר שכבר עברו שתי שבתות בחודש כסלו, יש להוסיף בהכנות לימי חנוכה מתוך "שטורעם" – באופן המתאים שימי חנוכה יהיו מאירים, ובאופן ד"מוסיף והולך".

ולעיר, שאף שבנוגע לנרות חנוכה ישנה ההגבלה ש"ביום ראשון מדליק אחת", הרי, ההוספה בזה היא באופן שישנה השלימות **דשבעה** נרות, שרומזת לשבעת הסוגים דבנ"י כפי שהם באופן ד"מנורת זהב כולה", ועד להשלימות **דשמונה** נרות (שומר ההיקף), שלימות הקשורה עם ימות המשיח.

והעיקר – שההכנות יהיו מתוך "שטורעם" כזה שיקדים ימהר ויזרז את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, שאז ידליקו את המנורה שבביהמ"ק, מנורה של שבעה נרות, ונוסף לזה, ידליקו גם מנורה של שמונה נרות, כמובן וגם פשוט שגם לאחר שיבנה ביהמ"ק ידליקו שמונת נרות חנוכה, "הנרות הללו אינן בטלין לעולם".

ד. ויה"ר שהפעולות בכל הענינים האמורים באופן דמוסיף והולך מיום ליום, בנוגע להמשך דיו"ד כסלו, עד לט"ו כסלו, שבו "קיימא סיהרא באשלמותא", כולל גם ההכנה לשלימות דיו"ד כסלו, ועד לשלימות דימי חנוכה – יפעלו תיכף את החידוש והשלימות דישראל, "שהם עתידים להתחדש כמותה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

ובזה נכלל גם התגלות הלבנה בפשטות – שיוכלו לחדש ולקדש הלבנה (חדוש כסלו), אע"פ שנתעבב הדבר (מאיזו סיבה שתהי",

לאחרי הבדלה, ב"סעודתא דדוד מלכא משיחא", ועאכו"כ לאחר הלילה דמוצש"ק, כשמאיר היום ("לאור יום"), שאז צריכים להוסיף כהנה וכהנה ביתר אור ובהירות – יש להוסיף בלילה שלאח"י, לילה זה, באופן של עלי" גם לגבי האור והבהירות שביום, כלומר, לא זו בלבד שלא מתמעט, ח"ו, אלא אדרבה – מוסיף והולך ואור.

ומוסיף והולך – "יילכו מחיל אל חיל" – מיום ליום, מיו"ד כסלו ליו"א כסלו, מיו"א כסלו ליו"ב כסלו, וכן בנוגע ליו"ג כסלו וליו"ד כסלו, ועד לט"ו כסלו, שבו "קיימא סיהרא (חדוש כסלו) באשלמותא".

ובפרט שט"ו כסלו הוא בסמיכות ליום השבת שבו יו"ד כסלו ליו"ט כסלו, וממנו מתברך יו"ט כסלו, היינו, שיש בו כח להוסיף עוד יותר בכל הענינים השייכים ליו"ט כסלו.

וכאמור, להוסיף בכל ענינים אלו באופן של "רחובות הנהר", כולל גם בנוגע ללימוד תורתו של אדמו"ר האמצעי, בעל הגאולה, החל מעניני התורה החדשים שנדפסו לאחרונה ממש,

– נוסף על לימוד הענינים שנדפסו לפני"ז, שאפילו לאחר שלמדום כבר "מאה פעמים ואחד" (או "ואחת"), יכולים וצריכים למדם באופן ד"לאפשא לה", ועי"ז נעשה לימוד **חדש**, אלא שאעפ"כ, נקל יותר לפעול לימוד חדש בענינים חדשים ממש, כמו אלה שנדפסו לאחרונה ממש – בסמיכות ליום ההילולא ויום ההולדת שלו, ערב יום הגאולה שלו.

ג. ועוד ענין בזה – בנוגע להכנה לימי חנוכה:

א. בעמדנו ביום שלמחרת והמשך ליו"ד כסלו, חג הגאולה של אדמו"ר האמצעי, שהוא כמו **אסרו-חג** – יש לעורר עוה"פ אודות המשך הפעולה (ובאופן דפעולה נמשכת) בכל הענינים הקשורים עם אדמו"ר האמצעי באופן של "רחובות הנהר".

ובהקדמה – שמפני סיבות סמכו שההתוועדות שהיתה צריכה להיות במוצש"ק יעשוה חסידים (הן האנשים והן הנשים) ביתר שאת וביתר עוז, ובאופן של הרחבה, "רחובות הנהר", ובפרט לאחר שכבר "כלו כל הקיצין", ולאחרי כל התירוצים וכו', ולא נשאר להמתין אפילו רגע, ואפילו "הרף עין", עד לגאולה האמיתית והשלימה כפשוטה, למטה מעשרה טפחים.

אבל, החסידים הם "קאָלט בלוטיק", ולדאבונו, ה"ה "קאָלט בלוטיק" לעוד ענינים, ובמילא, אינני יודע מה תהי' התכלית ממצב זה, ובכל אופן, דבר ברור הוא שלא יתחשבו עם ה"קאָלט בלוטיקייט", אלא עם הפנימיות והעצם (והתכלית) שלהם, ובפרט מצד ההתקשרות והפעולה ד"רחובות הנהר", שנעשה ביתר הרחבה וכו'.

ולכן, מנצלים הזדמנות זו כדי לעורר עוה"פ אודות הפעולה בכל ענינים אלו, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע להשפעה על הזולת, "נרות להאיר".

ב. ובפרטיות יותר – בהמשך להמדובר ביום הש"ק:

נוסף על המשך ההתוועדויות דיום הגאולה בכל חוג וחוג בפ"ע, החל מיום השבת עצמו, לאחר ההתוועדות הכללית, ועאכו"כ

**ובזה נכלל גם התגלות
הלבנה בפשטות –
שיוכלו לחדש ולקדש
הלבנה אע"פ שנתעכב
הדבר, יהי חידוש
וקידוש הלבנה ביתר
חביבות, והעיקר –
כאמור – החידוש
דישראל בגאולה
האמיתית והשלימה,
”שהם עתידים
להתחדש כמותה”**

שמקדים גם את ה”שכר” – גאולה האמיתית והשלימה – באופן ד”מהדרין מן המהדרין, **תיכף ומיד ממש.**

ובפשטות – שמיו”ד כסלו וי”א כסלו דשנת ”תשמט ידך”, רוקדים מיד אל הגאולה האמיתית והשלימה, ביחד עם משיח צדקנו, וביחד עם כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו – ”הקיצו ורננו שוכני עפ”ר”, והוא בינינו, וכן הנשיאים שלפניו, ועאכו”כ הנשיא שביום השבת דמיניי אזלינן הי’ חג הגאולה שלו, ובערב שבת (ערב חג הגאולה שלו) הי’ גם יום הולדתו ויום הסתלקותו, שכולל ”כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו”.

ומתוך הרחבה, ”רחובות הנהר”, שמחה וטוב לבב, ”שמחת עולם על ראשם” – הולכים ובאים כל בניי, ”בנערינו ובזקנינו גוי בבנינו ובבנותינו”, לארצנו הקדושה, בגאולה האמיתית והשלימה כפשוטה, תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שמלימוד ד”וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחיו” (ביום ראשון זה) נעשה כן בפועל ממש, שעשו הוא במעמד ומצד ד”אחיו” של יעקב, והולך יחד עם יעקב (תיכף ומיד לאחיו, ביום השני) אל הגאולה האמיתית והשלימה.

ובזה נכלל גם הענין ד”וישלח יעקב מלאכים”, ”מלאכים ממש”, כפי שיהי לאחרי הגאולה – שמתגלה כחו של כאו”א מישראל שמשמש ב”מלאכים ממש” שעושים עבורו את כל עניניו, ובמילא, לא יהי כל עסקו אלא ”לדעת את ה’ בלבד . . . ישיגו דעת בוראם”, כמ”ש הרמב”ם (בנוגע ל”אותו הזמן”) בסיום ספרו (”היד החזקה גוי אשר עשה משה לעיני כל ישראל”).

1. וכדי למהר עוד יותר את הגאולה – נסיים עתה (כרגיל בכגון-דא) בנתינה לצדקה ש”מקרב את הגאולה”. ובהו גופא – באופן ד”כפלים לתושיי”, ובהוספה מדילי, הוספה בכמות, ועאכו”כ באיכות.

ועד”ז בנוגע להוספה והליכה (”מוסיף והולך”) מחיל אל חיל בכל הענינים הקשורים עם חג הגאולה יו”ד כסלו – באופן של ”רחובות הנהר”, כולל גם הרחבה בכל פרטי הענינים דלימוד התורה וקיום המצוות בהידור, עד ל”מהדרין מן המהדרין”.

ולהעיר גם מהשייכות ד”מהדרין מן המהדרין” לימי חנוכה (שבימים אלו צריכה להיות ההכנה לימי חנוכה, כנ”ל) – שהדלקת נר חנוכה באופן ד”**מוסיף והולך**” היא ההנהגה של ”**המהדרין מן המהדרין**”, שהרי ”מצות נר חנוכה נר איש וביתו, והמהדרין נר לכל אחד ואחד, והמהדרין מן המהדרין . . . יום ראשון מדליק אחת מכאן ואילך מוסיף והולך”.

ומכיון שההנהגה ד”מוסיף והולך”, שבזמן השי”ס היתה שייכת רק ל”מהדרין מן המהדרין”, נעשתה בימינו אלו – בתוקף ועומק הגלות – ”**מנהג פשוט**” אצל כאו”א מישראל (כמ”ש הרמ”א), הרי, כשהקב”ה רואה שכל בניי מתכוונים להדלקת נר חנוכה באופן ד”מהדרין מן המהדרין”, בודאי

ואדרבה, מכיון שנתעכב לפי שעה, יהי חידוש וקידוש הלבנה ביתר חביבות, והעיקר – כאמור – החידוש דישראל בגאולה האמיתית והשלימה, ”שהם עתידים להתחדש כמותה”.

ואז יהיו כל הענינים שלאח”ז – החל מט”ו כסלו, ”קיימא סיהרא באשלמותא”, ועאכו”כ י”ט כסלו וימי חנוכה – בארצנו הקדושה, ובאופן ד”ירחיב ה’ אלקיך את גבולך”, ובאה”ק גופא – בירושלים עיר הקודש, בהר הבית, בבית המקדש ובקדש הקדשים.

ויתירה מזה – שהגאולה תהי תיכף ומיד ממש, שאז, יהיו גם ה**הכנות** לט”ו כסלו מתוך שמחה וטוב לבב בתכלית השלימות, במצב של גאולה אמיתית וגאולה שלימה לכל בניי, ”בנערינו ובזקנינו גוי בבנינו ובבנותינו”.

ה. ויש להוסיף ולקשר ענין הגאולה עם שיעור חומש היומי – ע”פ ההוראה לחיות עם הזמן – התחלת פ’ וישלח:

התוכן ד”וישלח יעקב מלאכים אל עשו אחיו” הוא – שמצדו של יעקב [כפי שיעקב מסתכל על עשו, וכפירוש רש”י – פשוטו של מקרא – ”שהיית אומר אחי הוא”, ובלשון רש”י במק”א ”יעקב ועשו האמורים בפרשה”, היינו, כפי שעשו הוא ”בפרשה”, **בתורה**] כבר נתברר **עשו** (וכל השייכים אליו), ומוכן ללכת יחד עם יעקב (וכל השייכים אליו) אל הגאולה.

ומכיון שמאז (כולל גם מזמנו של רש”י שפירש באופן האמור) עבר ריבוי זמן ארוך ביותר, ובניי ניצלו את הזמן שבביל לברר עוד ועוד עד לריבוי ענינים – בודאי כבר נשלם הבריר דעשו (לא רק מצדו של יעקב, אלא) גם מצדו של עשו כפשוטו, ובמילא, מוכנים כבר אל הגאולה בפועל ממש.

ובלשונו של נשיא דורנו – שכבר נסתיימו כל הברירות, ולא נשאר אלא ”לצחצח הכפתורים”, ומאז, סיימו כבר גם את צחצוח הכפתורים, ובודאי שצריך להיות ”לאלתר לגאולה”, ע”י ”לאלתר לתשובה”, שהיא (התשובה, ובמילא גם הגאולה) ”בשעתא חדא וברגעא חדא”.